

Virksomhed er der en overordentlig stor Mængde Ting, som afhænge af et Skøn. Opstaar der nu Tvivl, om dette Skøn er rigtigt eller ikke, saa opstaar der netop et Spørgsmaal om, hvorvidt Sundhedsvedtægterne ere efterlevede paa rette Maade eller ikke, og saa tilkommer det Politimyndighederne med Justitsministeren i Spidsen at afgøre dette Spørgsmaal. Det er det, der er sket i dette Tilfælde.

Justitsministeriets Myndighed kan for øvrigt ogsaa begrundes paa anden Maade, nemlig gennem den Bemyndigelse, som Ministeriet har til i alle Sager vedrørende Bygningsvæsen at frafalde Tiltale og Bøde, men er man ikke fornøjet med det, kan ogsaa den Myndighed, der er udstiftet i det foreliggende Tilfælde, begrundes ud fra Bygningslovens § 72. Jeg har i den Brevveksling, der har fundet Sted med Sundhedskommissionen, ikke fundet det nødvendigt at gaa til at paaberaabe mig denne § 72, idet de andre Grunde, som jeg her har nævnt, i sig selv ere tilstrækkelige og ere dem, der fornuftigvis bør stilles i Spidsen. Vil man ikke godkende disse Grunde, giver Bygningslovens § 72 udtrykkelig Hjemmel for Ministeriet til at give Dispensation fra Bestemmelserne i Bygningsloven, derunder selvfølgelig ogsaa fra Bestemmelserne i Bygningslovens § 58, der er den, der giver Sundhedskommissionen sin Myndighed vedrørende Vandklosetter. Om den gør det, er maaske endog tvivlsomt; thi den taler om Retiraderne omkring i Etagerne, og det kan være tvivlsomt, om man kan sammenstille W. C.'er med de gammeldags Retirader, men jeg indrømmer gerne, at man maaske bør sammenstille dem. Men den Dispensationsmyndighed, som Justitsministeriet har ifølge Bygningslovens § 72, omfatter selvfølgelig ogsaa Bestemmelserne i § 58.

Det ærede Medlem besværede sig over — og den Besværing har jeg ogsaa hørt andetsteds fra —, at jeg ikke vilde lade dette Spørgsmaal afgøre af Domstolene. Jeg mener derom, at er det en Sag, som hører under Justitsministeriets Afgørelse, saa er den afgjort af rette vedkommende og bør altsaa ikke kunne omgøres af Domstolene. Men er det en Sag, der ikke hører under Justitsministeriets Afgørelse, staar det jo de Herrer af Sundhedskommissionen frit for at gaa til Domstolene med deres Sag og søge at faa den afgjort og paakendt der. Men at forlange — og det er det, man vil —, at jeg skulde beordre Tiltale mod den vedkommende byggende, som har faaet af Justitsministeriet,

af mig selv, Tilladelse til at indrette Vandklosetter paa en bestemt Maade, at jeg skulde lade ham sætte under Tiltale, fordi han har indrettet sine Vandklosetter paa den Maade, jeg selv har givet ham Lov til, det synes jeg overstiger al mennesskelig Forstand; det kan dog intet blot nogenlunde normalt Menneske vente, at jeg skulde enten ville eller kunne gaa ind paa.

Sagen er som sagt den, at dette Forhold er afgjort af rette vedkommende og er dermed forbi.

Jeg har jo nok set, at man beklager sig over, at det ikke i den Slags Sager kan have sit Forblivende ved Sundhedskommissionens Afgørelse, at ikke Sundhedskommissionen kan være den eneste, inappellable Dommer i den Slags Sager. Jeg tror, det er godt for Borgerne, at der er, som man siger: Høg over Høg. Jeg tror, at Borgerne vilde være saare ilde stedte, hvis de uden at kunne gøre nogen som helst Indvending andetsteds, skulde være nødt til at føje sig i alle Tilfælde efter de Paalæg og Bestemmelser, som Sundhedskommissionen giver. Jeg skal ikke komme dybere ind paa dette. Jeg skal blot, siden det ærede Medlem nu en Gang har bragt denne Sag frem, og siden man ogsaa andetsteds fra er faret saa gevaldig løs paa mig, dog nævne et enkelt Tilfælde, der netop viser, hvor godt det kan være, at Sundhedskommissionen dog ikke er ene til at afgøre disse Sager. Jeg holder i min Haand en Sag, hvor Københavns Sundhedskommission ved Skrivelse af 26. Marts d. A. tillod Indretning af Vandklosetter paa nogle under Opførelse værende private Bygninger ved Brørsons kirke. Det hedder deri, at Tilladelsen kan indrømmes som ansøgt under Forudsætning af, at Vandklosetterne indrettes i Overensstemmelse med de indsendte Planer og efter Andragendet. Dermed var Sagen altsaa i Orden, lige ud ad Landevejen. Men ved en Føjtagelse blev der saa senere til Sundhedskommissionen indsendt et andet Sæt Tegninger af de samme Bygninger, og saa kom der den 24. August 1906 en Skrivelse fra Sundhedskommissionen, hvorved Klosetterne i en af Bygningerne bleve rent ud forbudte, de kunde ikke tilstedes, og i de andre Bygninger bleve de kun tilladte paa visse Betingelser. Det var de samme Tegninger og de samme Bygninger i begge Tilfælde. Med Hensyn til nogle af Bygningerne gælder ganske vist det, at det i det første Sæt Tegninger kunde være tvivlsomt, i hvilket af to til hinanden stødende Rum Vandklosetterne